

Sygn. akt VW 6572/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Magdalena Rucińska

Przy udziale oskarżyciela publicznego S. Z.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2016 r.

sprawy K. O. s. Z. i H. z domu K. ur. (...) w B.

obwinionego o to że:

W dniu 1 października 2015r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki N. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 27 lutego 2015r. ok. godz. 11.55.

tj. za wykroczenie z art.96§3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz 908 z późn. zm.

orzeka

I. Obwinionego K. O. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty , obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt V W 6572/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lutego 2015 r. ok. godz. 11.55 strażnik miejski ujawnił wykroczenie drogowe polegające na niezastosowaniu się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” przez kierującego pojazdem marki N. o nr rej. (...). /k. 1 notatka urzędowa, k. 2 zdjęcie/

Straż Miejska podjęła czynności wyjaśniające, w celu ustalenia tożsamości sprawcy.

Pismem z dnia 15 marca 2015 r. oraz pismem z dnia 17 czerwca 2015 r. Straż Miejska wezwała K. O., wskazując go jako właściciela pojazdu marki N. o nr rej. (...), do wskazania, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, komu powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 27 lutego 2015 r., poprzez wypełnienie i dostarczenie do Straży Miejskiej części B załącznika. W wezwaniu Straż Miejska wskazała, że w przypadku niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, popełni on wykroczenie z art. 96 § 3 kw, oraz że

w związku z powyższym zakończenie prowadzonych czynności wyjaśniających w sprawie nastąpi poprzez wyrażenie zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego w wysokości 200 złotych i że mandat karny kredytowany zostanie wystawiony i przesłany po uprzednim wypełnieniu, podpisaniu i odesłaniu załączonego oświadczenia (zawartego w części C załącznika). W niniejszym piśmie wskazano również, że wypełniony formularz oświadczenia należy odesłać w terminie 7 dni listownie na podany adres Straży Miejskiej oraz w przypadku niewypełnienia oświadczenia części B lub C Straż Miejska skieruje wniosek o ukaranie do Sądu Rejonowego. /k. 3, 5 pisma/

Pierwszego wezwania, które skierowane zostało pismem z dnia 15 marca 2015 r. K. O. nie odebrał – zostało ono dwukrotnie awizowane. /k. 4 zwrotne potwierdzenie odbioru/

Powtórne wezwanie, które skierowane zostało pismem z dnia 17 czerwca 2015 r., zostało odebrane w dniu 7 lipca 2015 r. osobiście przez K. O.. /k. 6 zwrotne potwierdzenie odbioru/

Straż Miejska pismem z dnia 7 września 2015 r. w związku z niestawieniem się na wezwanie do siedziby Straży Miejskiej przy ul. (...) lok. (...) w W. oraz brakiem reakcji na wysłane pismo w dniu 17 czerwca 2015 r., poinformowała K. O., że na podstawie art. 54 § 7 kpow odstępuje od sporządzania protokołu przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia. Straż Miejska pismem z dnia 7 września 2015 r. poinformowała również, że w przypadku nie nadesłania wyjaśnień w terminie 7 dni od daty doręczenia niniejszego pisma, nastąpi zakończenie postępowania, a materiały zgromadzone w sprawie zostaną przekazane do Sądu Rejonowego V Wydział Karny, bez możliwości zapoznania się Sądu ze stanowiskiem w sprawie, osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia. Straż Miejska poinformowała również, że powyższe pismo dotyczy ujawnionego zdarzenia, które miało miejsce w dniu 27 lutego 2015 r. ok. godz. 11:53 przy ul. (...) w W. i polegało na parkowaniu pojazdu w strefie obowiązywania znaku drogowego B-36 przez kierującego pojazdem marki N. o nr rej. (...), tj. art. 92 § 1 Kodeksu Wykroczeń. Straż Miejska w niniejszym piśmie pouczyła również, że pisma wysłane pod ostatnio znany adres zgodnie z art. 38 § 2 kpow, są traktowane jako doręczone. /k. 7 pismo/

W załączeniu do powyższego wezwania dołączono pouczenie, w którym poinformowano m.in. o treści art. 38 § 2 kpow, art. 54 § 7 kpow i art. 57 § 3 pkt 2 kpow, a także o treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 96 § 3 kw. /k. 7v pouczenie/

Powyższe pismo zostało odebrane przez K. O. w dniu 24 września 2015 r. /k. 8 zwrotne potwierdzenie odbioru/

K. O., wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał w terminie 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma, komu powierzył pojazd marki N. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w dniu 27 lutego 2015 r. ok. godz. 11.55.

Obwiniony K. O. nie stawił się na rozprawie w dniu 29 stycznia 2016 roku, nie usprawiedliwił on również swojej nieobecności, nie był przesłuchiwany w toku czynności wyjaśniających. Sąd, uznając, iż osobisty udział obwinionego nie jest niezbędnym, przeprowadził wobec K. O. rozprawę zaocznie.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę K. O. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

W niniejszej sprawie obwiniony wobec wezwania Straży Miejskiej nie wykonał ciążącego na nim obowiązku wskazania, komu w dniu 27 lutego 2015 r. ok. godz. 11.55 powierzony został pojazd marki N. o nr rej. (...) do używania/kierowania – nie zareagował na wezwanie i nie udzielił informacji. Dokonanie skutecznego doręczenia wezwania do wskazania komu powierzony został pojazd potwierdzają zwrotne potwierdzenia odbioru osobiście odebrane przez obwinionego /k. 6, 8/.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na dokumentach w postaci: notatki urzędowej /k. 1/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwań i zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 3-8/, które zostały ujawnione na rozprawie, stwierdzając brak podstaw do kwestionowania wartości dowodowej tych dokumentów.

Obwinionemu K. O. zarzucono, że w dniu 1 października 2015r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki N. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 27 lutego 2015r. ok. godz. 11.55, tj. za wykroczenie z art.96§3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionego skierowane zostało pismo, w którym został on pouczone o treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz wezwany do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w czasie zdarzenia został powierzony w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. W doktrynie wskazuje się, że sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała, popełnia wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw. (W. Jankowski [w:] Grzegorzczak T. (red.), Jankowski W., Zbrojewska M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wolters Kluwer 2013). Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniony złożył pisemną odpowiedź na w/w wezwanie, bądź też stawiał się osobiście we wskazanym miejscu w wyznaczonym terminie wskazując osobę, która w czasie zdarzenia dysponowała jego pojazdem.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie na obwinionym, jako właścicielowi pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym takiego postępowania, by jako właściciel pojazdu, mógł zgodnie z ustawą zrealizować obowiązek udzielenia informacji organowi, tego jednak nie dokonał.

Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt V KK 378/13, wskazano, iż (...) gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie." Podobny pogląd Sąd Najwyższy wyjawiał również w Uchwale 7 sędziów – zasada prawna z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt I KZP 16/14. Sąd w niniejszej sprawie podziela ten pogląd.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Dokonując wymiaru kary, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze

i wychowawcze. Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 200 zł jest adekwatna do przeciętnego stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Poprzez orzeczenie względem obwinionego wskazanej kary grzywny, w ocenie Sądu zrealizowane zostaną cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.